

ILKA VAŠKE-BURGERJEVA:

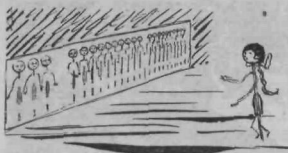
Gospodična Bucika.

(Življenjepis s slikami.)

Bucika?

Stara znanka!

Vem. Le premalo vam je znano njeno veselo in žalostno življenje. Jaz pa sem jo poznala, odkar je prišla tam v veliki hiši — tvornica ji pravijo — iz prvih poveljev.

Ko je bila gospodična Bucika še mlado dekletce, so jo dali v zavod. Ali ta je bil hudo prenapolnjen. Gosenke so bile v njem stisnjene kakor praznoglave šivanke v zavoju. Živele pa so po najstrožjih predpisih v oddelkih po deset in deset. Oh, mlada Bucika je bila tu vsa nesrečna!

Srečna pa je bila, ko je dokončala to šolo ter so se nekega dne zaprla za njo vrata tesnega zavoda in so mlado Buciko poslali v svet.

Učenjaki pravijo, da so tiste glave bolj pametne, ki so bolj velike. No, naša Bucika je bila srečne narave; bila je železnega zdravja in velike glave. Zato je prestopila na visoko šolo.

Izbrala si je medicinske študije. Imela je močne živce; prav nič ji ni bilo hudo, ako je videla teči človeško kri.

Ko je torej dovršila univerzo, je bila nastavljena kot zdravnica v doktor Kebrovi bolnici za trebušne bolezni.

Doktor Keber pa je bil že star mož. Prepustil je bolnico svojemu mlajšemu nasledniku, doktorju Hrošču. In ta je — odpustil izvrstno doktorico Buciko iz službe. Imel je namreč silno togotno ženo, ki se je vedno

prepirala z mlado zdravnico. Nekoč sta se kar stepli in zato je morala Bucika iz hiše.

Pa ni žalovala zaradi tega. Odšla je na potovanje. Videla je mnogo sveta in v svojem poklicu je ozdravila mnogo bolečin.

Nekdaj je obiskala tudi naše planine. Prav tam se je seznanila z lepim rdečelasim doktorjem Nageljem. Obema se je vnelo srce.

Ali ubožec je imel hudo bolezen — sušico. Hujšal je od dne do dne in umrl je, še preden sta se poročila.

Uboga doktorica je močno žalovala za njim. Postarala se je jako. Dolgojezični mladi svet si je šepetal, da je zarjavela. Ko je Bucika to slišala, je omedlela. In kmalu je nastopila isto pot, kakor jo je šel njen ženin...

Tudi njej je metla zapela pogrebno pesem...

Bucika, počivaj v miru!

Moja muca.

Moja muca je bila rdečkasta mačka z belo liso na prsih, z rožnatim smrčkom in modrima zenicama. Bila je prav domača. Spala je na vznožju moje postelje. Če sem pisal, mi je dremala na naslonjalu, če sem se izprehajal po vrtu, me je vedno spremljala. Seveda tudi obeda ni bilo brez nje in včasih je s tačico prestregla košček, ki sem ga nesel v usta.

Nekega dne je moj prijatelj odpotoval, pa mi je zaupal v varstvo svojo papigo. Ptič se ni počutil kar nič domačega, pa si je s kljunom pomagal na vrh droga, da bi se razgledal. Plašno je vrtel svoje velike oči.

Muca ni še nikoli videla papige! Globoko zamišljena je opazovala papigo, menda je zbirala vse svoje prirodopisno znanje, kar si ga je bila nabrala na strehi, na dvorišču, na vrtu. Senca teh misli je spreletavala njene izpreminjajoče se zenice. V njih sem mogel čitati tale zaključek: »Prav res, to je zelen piščanec.«

Ko je to dognala, je skočila z mize, ki ji je bila opazovališče. Prihuljeno je počepnila v kotu, da ji je bil trebušček pri tleh, glava pri tleh, hrbet uleknjen.

Papiga je z mrzličnim nemirom opazovala mačkino početje. Naščeperila se je, rožljala z verižico, privzdigovala nogo in premikala kremplje, brusila kljun ob koritcu. Nagon ji je povedal, da sovražnik namerava nekaj zlega.

Mačkine oči so srepo zrle na papigo. V teh očeh je mogel ptič prav razločno razbrati: Zelen je, pa mora biti vendar dober.

Z zanimanjem sem opazoval ta prizor, pripravljen, da posežem vmes, če bi bilo potrebno. Mačka se je približala: njen rožnati smrček je vzdihaval, veke so ji bile priprte, krčljivi krempljci so se krčili in zopet prožili. Hrbet ji je rahlo podrhtaval kakor sladkosnedežu, ki